

FARNÍČEK

DUŠIČKY 2021

**Každá svíčka
na hřbitově nebo v domácnosti
nám může zpřítomnit světlo
velikonoční svíce – paškálu,
tedy té svíce,**

**která je symbolem
vzkříšeného Krista,
symbolem naší naděje.**

**Ve světle Kristova vzkříšení
potom není památka na zesnulé
jen prostorem
zářmutku a vzpomínání,
ale je ozářena světlem,
které ukazuje
k vrcholné budoucnosti.**

Aleš Opatrný

OBČASNÍK FARNOSTÍ KYSELOVICE CHROPYNĚ BŘEST

DUŠIČKOVÉ POBOŽNOSTI

neděle 31. října

Kyselovice 15:00

sobota 6. listopadu

Záříčů 14:00

Plešovec 15:00

neděle 7. listopadu

Břest 14:00

Chropyně 15:00

POHŘBÍVÁNÍ ZESNULÝCH SKUTEK MILOSRDENSTVÍ

V tradičním seznamu skutků tělesného milosrdenství nalezneme také "pohřbívat zemřelé". Možná někomu připadne zvláštní, proč by se mělo milosrdenství vztahovat na zemřelého člověka. Vždyť přece naše milosrdenství ocení jen živí. Jak může zemřelému pomoci pohřeb? Tělo sice umírá, ale lidská duše je nesmrtelná a předstupuje před Boží soud. V modlitbách a zádušní mši sv. při pohřebním obřadu vyprošujeme zemřelému Boží milosrdenství, odpuštění hříchů, kterých se v lidské slabosti dopustil. A tělo je určeno ke vzkříšení z mrtvých, k věčnému životu. Pohřebními obřady prokazujeme úctu tělesným pozůstatkům člověka a také vyjadřujeme víru ve vzkříšení a věčný život. Součástí lidské civilizace (nejen křesťanské, vždyť i vyznavači většiny ostatních náboženství mají nějaké pohřební obřady, konec konců i mnozí ateisté nějaké obřady či rozloučení vykonávají) je uctivé nakládání s tělesnými pozůstatky člověka. Nenecháme přece tělo zemřelého ležet tam, kde padlo. Nebo nepohodíme ho jen tak někam na smetiště. Úpadek úcty

k zesnulým a k lidským tělesným pozůstatkům je neklamnou známkou úpadku kultury a civilizace jako takové. Pohřeb je důležitý rovněž pro rodinu (a přátele, známé a další pozůstalé), aby se mohla rozloučit, oplakat ztrátu milované osoby, což je důležité pro vyrovnání se s touto smutnou a bolestivou skutečností. My, věřící, máme velkou výhodu, že máme oporu v Bohu a ve víře, že smrt není koncem všeho, ale že smrtí přecházíme do života věčného.

POHŘBÍVÁNÍ DO ZEMĚ A KREMACE

POSTOJ CÍRKVE

Církev se pevně drží své nauky, že pohřbívání do země je tou nejvhodnější formou vyjádření víry v Kristovo zmrtvýchvstání i ve vzkříšení těla každého člověka.

Do země byl pohřben Pán Ježíš i Panna Maria. A vůbec křesťané od začátku po celou dobu trvání Církve tak obvykle své zemřelé pohřbívali a pohřbívají. *Pocházíme ze země a do země se vrátíme, v očekávání vzkříšení.* Lidské tělo má velkou důstojnost. Při vzkříšení z mrtvých vstaneme v tomtéž (avšak proměněném) těle, ve kterém nyní žijeme, podobně jako se Kristus po Vzkříšení ukazoval ve svém těle.

Kremaci Církev připouští. Je známo, že v minulosti platil v Církvi zákaz pohřbívání žehem. Bylo to v první polovině minulého století, kdy se zvláště po I. světové válce a po vzniku republiky v naší zemi rozmohlo odpadávání lidí od katolické víry a kremaci brali jako vyjádření svého odporu proti víře ve vzkříšení těla. Naivně si mysleli, že kdo se nechá spálit, toho Bůh (pokud nějaký je) nebude moci vzkřísit z mrtvých. Z důvodu spojení tohoto mylného přesvědčení s praktikováním kremace bylo tedy zakázáno, aby se věřící katolíci nechali spálit nebo aby tak nakládali se svými zesnulými.

O pár desítek let později tyto důvody pominuly (alespoň z velké části – těžko se dnes někdo nechává spálit proto, aby tak demonstroval svůj odmítavý po-

stoj ke vzkříšení z mrtvých), a tak dnes Církev pohřeb žehem připouští, nebyl-li zvolen z důvodů, které odporují křesťanské nauce. Tedy pokud k tomu vedou důvody např. hygienického, ekonomického či sociálního charakteru a pokud to není v rozporu s přáním zesnulého. Popel však musí být uložen na hřbitově nebo posvátném místě. Zmenší se tím riziko, že rodina nebo křesťanské společenství zapomene na modlitbu za zesnulého, zvláště po odchodu první generace pozůstalých. Také se tím zabrání různým pověrám.

Církev proto výslovně zakazuje uchovávání popela zesnulého doma. Nepovoluje ani rozptylování popela do vzduchu, na zem, do vody či jinak, ani používání popela pro upomínkové předměty (což je módním trendem posledních let zvláště na Západě). Tyto praktiky jsou totiž často chápány nekřesťansky, jako by měl člověk po smrti „splýnout s přírodou či vesmírem“, zcela zaniknout, převtělit se nebo „osvobodit z vězení“ těla.

Pokud tedy máte doma urnu s popelem někoho zemřelého, uložte ji co nejdříve na hřbitově do hrobu (nejlépe do posvěceného). Pokud jste snad v minulosti nechali popel někoho rozptýlit, v bu-

doucnosti už tak nedělejte, byť by to bylo na přání nebožtíka. Křesťan má morální povinnost takové přání odmítnout vykonat nebo se na tom podílet. Boha je třeba poslouchat více než lidi! A samozřejmě věřící sám nesmí něco takového pro případ své smrti chtít.

Budete-li pohřbívat urnu s popelem, není nutné vykonávat celé pohřební obřady znovu, pokud už proběhly obřady v kostele. Možné to však je, po domluvě s knězem. Je vhodné alespoň nechat posvětit hrob, pokud ještě posvěcen nebyl (nebo si tím nejste jistí).

O. Stanislav

SYNODÁLNÍ PROCES

Papež František vyzval celou Církev, aby se zapojila do synodního procesu. Zde uvádím společný list českých a moravských biskupů a také pastýřský list otce arcibiskupa Jana Graubnera k této začínající synodě (četly se během dvou nedělí v říjnu). Poté připojuji jeden článek („Církev na misii, nebo církev na schůzích?“) z katolického časopisu Monitor, který dle mého mínění dobře vystihuje podstatu celé záležitosti.

O. Stanislav

POZVÁNÍ ČESKÝCH A MORAVSKÝCH BISKUPŮ K SYNODÁLNÍMU PROCESU

Drahé sestry a drazí bratři!

Celá církev se v těchto dnech vydává na společnou cestu, aby zakusila synodalitu. Slovo synoda znamená doslova „společně na cestě“. Jde o nový impuls papeže Františka a jeho spolupracovníků, abychom my všichni znovuobjevili své místo ve společenství církve, aktivně se podíleli na jejím životě a usilovali o naplnění poslání církve.

V neděli 17. října začala v každé diecézi na celém světě první fáze synody 2021–2023, která má formu naslouchání Božímu lidu v jeho celku. Chceme i v našich diecézích a apoštolském exarchátu vykročit společně a necháme se vést Duchem Svatým, který vytváří jednotu v různorodosti. Celá tato společná cesta je cestou učedníků, kteří následují Krista a vydávají svědectví o Bohu. Je také cestou, kterou se vydáváme k sobě navzájem, abychom si naslouchali, chápali se, měli účast na těžkostech, dělili se o radosti. Do synodálního procesu jsou přizváni

lidé jiných křesťanských církví, jiných náboženství i ti, kdo v Boha zatím nevěří.

Při zahajovací mši sv. v neděli 17. října v katedrálách, stejně jako ve farních kostelích po všech našich diecézích a v apoštolském exarchátu, jsme vzývali Ducha Svatého a prosili ho, aby nám ukázal správnou cestu, po které se máme vydat. K samotnému setkávání ve skupinkách v rámci farností a jiných pastoračních celků je určeno 10 témat, z nichž je možno si vybrat. Pro každou diecézi je ustanoven diecézní koordinátor, který bude v kontaktu s koordinátory na úrovni farností, pro které zprostředkuje materiály a poskytne základní informace. Vybízíme každého z vás, abyste se ve spolupráci s duchovním správcem a koordinátory ve farnostech, zapojili do této společné cesty. V první řadě modlitbou, pak nasloucháním a následně vzájemným sdílením. My všichni máme spoluzodpovědnost za církev!

Synodální proces v diecézích bude trvat jen pár měsíců, již v únoru 2022 se mají zpracovávat podněty ze synodálních skupinek ve farnostech a z jiných pastoračních celků. Těmi se pak budou zabývat zástupci na celonárod-

ní a kontinentální úrovni. Završením této cesty pak bude zasedání vlastní biskupské synody v Římě, které je plánováno na podzim 2023 a účastníci synody se na něm budou shromážděnými podněty zabývat.

Již nyní vám všem děkujeme za váš aktivní přístup, kterým můžete přispět ke společnému dobru. Svatý apoštol Pavel nás k tomu povzbuzuje slovy: „Projevy Ducha jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný“ (1 Kor 12,7).

Vaši čeští a moravští biskupové

PASTÝŘSKÝ LIST ARCIBISKUPA JANA GRAUBNERA K ZAHÁJENÍ SYNODÁLNÍ CESTY

Drazí bratři a sestry, v neděli 10. října zahájil papež František při slavné bohoslužbě v Římě synodální cestu církve.

V neděli 17. října na jeho přání zahájili ve všech katedrálách světa tuto cestu biskupové.

Oč jde? Církev potřebuje reformu, či uzdravení a oživení. Důvody nemusíme hledat dlouho. Stačí se podívat kolem sebe a vidíme jich dost. Co chybí našim farnostem, aby byly rostoucím společenstvím, které vydává přesvědčivé svědectví o Kristu, který nás vykoupil a učinil novým stvořením? Co chybí našim rodinám, aby byly živou církví v malém? Co musíme dělat, abychom uměli předávat víru dalším generacím, aby nám nechyběli kněží, abychom přispěli k rozvoji křesťanské kultury?

Papež František volá ke spolupráci všechny, protože všichni jsme spoluodpovědní za církev. Nechce, aby synoda pracovala jako nějaká konference a vydala další učený dokument, který skončí v knihovně, ale abychom s obnovou církve začali hned. To způsobí naše správné vykročení na synodální cestu, která nás začne proměňovat. Papež nám klade otázky a čeká odpovědi, které mají být společným dílem. Proč společným? V současné době jsme nemocní individualismem. Žijeme a myslíme příliš sami, proto nedáváme dostatečnou příležitost Duchu Svatému, aby

z nás budoval živé společenství církve. Společná odpověď nevznikne prosazením názoru, který překřičí druhé, ani demokratickým hlasováním, kde se prosadí většina. Jde především o společné naslouchání Duchu Svatému.

Jakou to chce metodu? Prvním krokem je vlastní ztišení a pokorné naslouchání. Miluji toho, kdo mluví, a proto mu neskáču do řeči, ale nechám ho domluvit. Když mluví, nepřipravuji si svou odpověď, ale i když má jiný názor, hledám v jeho názoru semena pravdy. Nechci ho ubýt argumenty, ale spolu s ním chci dojít k dozrání v pravdě. Kdo mluví, miluje ty, kteří poslouchají, proto jsou jeho slova upřímná a laskavá. Tato vzájemná láska je podmínkou každého plodného dialogu proto, že je znamením otevřenosti Duchu Svatému, který je láska. Pokud ho necháme milovat v našich srdcích, můžeme doufat, že nás povede a dá nám dar moudrosti. Chceme-li správně poznávat Boží vůli, musíme být pokorní, protože jen pokora očišťuje naše názory a pocity.

Podmínky správného poznávání nám ukazuje Písmo svaté. Abychom mohli bezpečně poznávat Boží vůli v jednotlivých situacích, je třeba: Odmítat du-

cha světa. Mít odvahu být jiní. Nejde o uzavření se světu, ani rozhodnutí dělat všechno naopak než svět, ale být od světa svobodný, nezávislý. „Nepřizpůsobujte se tomuto světu, ale změňte se, obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohulibé a dokonalé“, (Řím 12,2) píše sv. Pavel Římanům.

Musíme naslouchat hlasu Ducha Svatého ve svém nitru, ne touhám těla, čímž se nemyslí jen sex či chuť k jídlu a pití, ale především pohodlnost a lenost a další neřesti, k nimž vede život podle těla. Galaťanům Pavel radí: „Žijte duchovně a nepropadnete žádostem těla.“ (Gal 5,16) Do naslouchání Bohu vstupuje celý člověk, nejen rozum, celý člověk se svou dlouhodobou zkušeností života podle těla či ducha. Připomeňme, že Pavel vyjmenovává plody, jaké nese život podle těla nebo podle Ducha. Prvním plodem života podle Ducha je láska, postoj lásky, která hledá skutečné dobro druhého. Pavel píše Filipánům: „A za to se modlím: Ať stále víc a více roste vaše láska a s ní i poznání a všestranný úsudek, abyste dovedli volit to lepší.“ (Flp 1,9–10a) Předpokladem správného poznání je tedy láska, protože bez lásky vidíme zkresleně. A Kolosanům píše, že

o poznání Boží vůle je třeba se modlit, protože poznání Boží vůle je dar: „...nepřestáváme se za vás modlit a prosit Boha, abyste dobře poznali jeho vůli...“ (Kol 1,9) Důležitá je pro nás i zkušenost starozákonního proroka Daniela. Ten, když se modlí o dar poznání, dostane ho až po třech týdnech postu. Zjeví se mu anděl a říká: „Od prvního dne, kdy ses rozhodl mít pochopení a pokořit před Bohem, byla tvá prosba vyslyšena a já jsem přišel kvůli tvým prosbám.“ (Dan 10,12) Proč tak pozdě, když ho Bůh vyslyšel hned? Prorok musel v modlitbě a postu dozrát, aby správně porozuměl a dobře přijal poznání od Boha.

Drazí přátelé, obnova církve začne v naší rodině, když začneme spolu mluvit tímto způsobem. Stejně tak to bude v našich farních radách, nebo mezi spolupracovníky. Pro mnohé to bude velká změna. Proto se nevzdávejme, když se nám to nepodaří hned, ale začněme pokorně znovu. Velké umění si žádá velké cvičení. Obnova církve začne ve farnosti, když začneme takto řešit farní problémy. Konečné rozlišení, rozhodnutí udělá v modlitbě představený – farář ve farnosti, v diecézi biskup, v církvi papež. Každý

přítom respektuje své kompetence a působení Ducha Svatého v dějinách. Představený se nepovyšuje nad společenství, protože je jeho součástí. Zároveň nesmí mít strach udělat rozhodnutí, které je v souladu s církví a uskutečňováním Božího slova v dané situaci.

Bratři a sestry, začneme v rodinách, kde máme velkou příležitost k synodální cestě, protože máme vedle sebe člověka, kterého potřebuje každý, aby se díval skrze více očí, měl více úhlů pohledu, které potřebuje k lepšímu rozpoznávání Božího vedení. Máme někoho, s nímž můžeme zakoušet přítomnost Krista mezi námi, když se snažíme nezištně milovat. Zapojme se ve svých farnostech a spolu s kněžími hledejme v modlitbě uvedeným způsobem odpovědi na papežovy otázky. Každý, kdo se chce zapojit, se může přidat k farní radě, která je základní skupinou. Kde počet vzroste, rozdělíme se tak, aby ve skupině bylo nejvíc deset lidí. Uděláme novou zkušenost živého společenství v modlitbě a vzájemné lásce. Budeme mít podíl na oživení farnosti, v níž se uskutečňuje církev.

Váš arcibiskup Jan

CÍRKEV NA MISII, NEBO CÍRKEV NA SCHŮZÍCH?

(Převzato z katolického časopisu Monitor, č. 17/2021; zkráceno)

Roku 2013 v den Slavnosti Ježíše Krista Krále završil papež František práci synody biskupů za rok 2012 apoštolskou exhortací Evangelii gaudium (Radost evangelia), v níž celou církev důrazně vyzval „k nové etapě evangelizace“. Katolictví, naléhal papež, se musí posunout od udržování k misii: „přejít od pouhé konzervující pastorace k pastoraci rozhodně misijní“. Tato služba by pak měla zmocňovat všechny lid církve k misii, neboť církev 21. století musí sama sebe chápat jako „společenství učedníků misionářů“, kteří jsou v „trvalém misijním stavu“, protože církev nežije sama pro sebe, nýbrž pro „evangelizaci současného světa“.

O necelých osm let později kardinál Mario Grech, generální sekretář synody biskupů, představil komplexní (někdo by mohl říct, že komplikovaný) plán rozsáhlých konzultací na diecézní, národní, kontinentální a mezinárodní úrovni v rámci příprav na synod o „synodalitě“, který se má konat v říjnu 2023

v Římě. Jeden nadšenec tento dvouletý proces popsal jako „nejdůležitější celosvětový katolický proces od 2. vatikánského koncilu“. Můj vlastní odhad je spíš takový, že se do kardinálových nespočetných poradních „fází“ před synodem 2023 naplno zapojí jen lidé, kteří rádi chodí na schůze, aby se s podobně smýšlejícími podělili o své stížnosti na nynější stav katolictví. Zbytek církve nebo alespoň její živé součásti budou zaměstnány jinak a budou se věnovat úkolu, k němuž nás všechny papež František kdysi vyzval: „evangelizaci současného světa“.

Posun od církve na misi k církvi na schůzích není krok vpřed. O tom, že se církev musí věnovat misii, včetně misie mezi nedostatečně katechizovanými katolíky, kteří se houfně vzdalují od víry, není třeba diskutovat. Pandemie nepochybně urychlila úbytek praktikujících katolíků. Tento exodus z kostelních lavic však probíhal už před tím, než se svět doslechl o wuchanských virologických laboratořích a covidu-19. Tento odliv je z části odrazem zhoubných vlivů kultury, která ve svých laskavějších chvílích katolickou víru a praxi možná toleruje jako životní styl, ale neoblomně odporuje představě, že katolictví je nositelem

trvalých evangelijních pravd, jež vedou k osobnímu štěstí a společenské solidaritě. Zmíněný exodus je též vedlejším produktem desítek let nevhodné katecheze a chabého kázání, takže ve většině západního světa dnes nejvzdělanější katolíci v dějinách vědí o katolictví pravděpodobně méně než jejich prarodiče, a tudíž také méně věří... Není příliš zřejmé, jak dva roky dovnitř zaměřeného katolického klábosení v předsynodních církevních diskusních skupinách, vedeného pod hlavičkou „rozpoznání“ o „synodální církvi“, naznačí východisko z tohoto odklonu od základních křesťanských přesvědčení, který je příčinou dnešního prudkého úbytku praktikujících katolíků. **Církev by teď neměla trávit čas na schůzích. Doba si žádá církev na misi, která zvěstuje Ježíše Krista jako odpověď na otázku, již je každý lidský život.**

George Weigel
Přeložila Alena Švecová

DUCHOVNÍ OBNOVA S ANTIOCHIÍ

O letošních prázdninách, jak je všem známo, se v Chropyni po týdnu vystřídaly čtyři skupiny mladých lidí z misijního společenství Antiochia.

Jsou to většinou mladí lidé (studenti i pracující z různých profesí), kteří se mimo jiné snaží stmelovat farní společenství. Nabídlí program, prostoupený evangelizací. Věnovali se dětem i dospělým, kteří na nabídku reagovali. Všimli jsme si, že jejich Farní kavárna se setkala s kladným ohlasem, a proto i po prázdninách má kavárna pokračování. Jde o možnost zastavit se v den sváteční a chvíli pobýt se sestrami a bratry ve víře, a abychom nemuseli stát před kostelem, sedneme si na faře, kde si můžeme dát kávu nebo čaj a něco sladkého či slaného k tomu. Střídáme se v obsluze i chystání občerstvení.

Jelikož Antiošáci projevíli zájem navštívit nás s duchovní obnovou, přivítali jsme je v sobotu 2. října na celodenní akci na faře v Chropyni. Přijelo 10 mladých známých lidí a s nimi i Jan Rajlich,

výpomocný duchovní z kláštera dominiánů v Olomouci, a řádová sestra Rasti. Duchovní obnova byla na téma **Dynamika ve společenství** a v tomto duchu se také nesla. Prolínaly se zde zkušenosti obecné s našimi vlastními se společenstvími u nás ve farnosti. Na závěr dopoledního bloku jsme dostali k přečtení a rozjímání promluvu papeže Františka, kterou měl před modlitbou Anděl Páně v neděli 24. září: "Dejme si pozor na uzavření se v církvi". Rozešli jsme se a každý sám v tichu kostela či zahrady zapřemýšlel nad tímto textem, rozjímal a byl s Ním se svými myšlenkami a modlitbami.

Následoval společný oběd, na který nás pozvali naši hosté, který uvařil pan Pavel Boubelík. Pochutnali jsme si na boloňské omáče se špagetami a u stolu se rozvinula debata o všem možném. Zajímavě vyprávěl O. Jan, který byl několikrát na misiích v Africe. Hovořili jsme o všem, co směřuje k otevření se stávajícího společenství i dalším farníkům, a tak jsme společně probrali možnosti, které naše farní společenství nabízí všem:

- modlitby matek,
- modlitební společenství ve čtvrtek po mši sv.,

- Otevřené brány (průvodcovská služba,
- práce na zahradě při pěstování květin na výzdobu kostela,
- účast na brigádách,
- úklid kostela a fary,
- výzdoba kostela (možnost vytvořit skupinky, které by se střídaly),
- Farní kavárna.

Možností je dost a třeba by někdo ještě na něco přišel, pokud by přišel.

Naše setkání jsme ukončili modlitbou a sestra Rasti nás pozvala na další korálkování, které bylo 16. října. Pro velký úspěch se pravděpodobně bude ještě několikrát opakovat.

Děkujeme všem Antiošákům za nový impuls, který vnesli do naší farnosti a také děkujeme panu faráři, že je k nám pozval ☺.

FK

DALŠÍ KORÁLKOVÁNÍ
13. LISTOPADU V 09:30

DEJME SI POZOR NA UZAVŘENÍ SE V CÍRKVI

Přinášíme vám promluvu papeže Františka před modlitbou Anděl Páně v neděli 26. září 2021.

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Evangelium dnešní liturgie vypráví o krátkém dialogu mezi Ježíšem a apoštolem Janem, který mluví jménem celé skupiny učedníků. Viděli člověka, který ve jménu Páně vyháněl demony, ale bránili mu v tom, protože nepatřil k jejich skupině. Ježíš je na tomto místě vyzývá, aby nebránili těm, kdo konají dobro, protože přispívají k uskutečnění Božího plánu (srov. Mk 9,38-41). Pak je napomíná: místo abychom lidi dělili na dobré a špatné, jsme všichni povoláni bdít nad svým srdcem, abychom nepodlehli zlu a nedali pohoršení druhým (srov. v. 42-45, 47-48). Stručně řečeno, Ježíšova slova odhalují pokušení a nabízejí povzbuzení.

Pokušení a napomenutí. Pokušením je uzavřít se. Učedníci by rádi zabránili dobrému dílu jen proto, že člověk, který ho vykonal, nepatřil k jejich skupině. Myslí si, že mají "výhradní práva na Ježíše" a že jsou jediní oprávnění pracovat pro Boží království. Tímto způsobem se však nakonec cítí privilegovaní a považují ostatní za vetřelce, dokonce se k nim chovají nepřátelsky. A to, jak víme, je kořenem mnoha špatností v dějinách absolutismu, který často vedl k diktaturám, a násilí vůči těm, kdo se liší. Musíme si však také dávat pozor na uzavírání se v církvi. Protože ďábel, který rozděluje (to je to, co slovo ďábel znamená, že rozděluje), vždy podsouvá podezření, aby lidi rozdělil a odloučil. Zkouší to lstivě, a pak se může stát to, co s těmi učedníky, kteří zašli tak daleko, že dokonce vyloučili ty, kteří vyhnali samotného ďábla! Někdy i my, místo abychom byli pokornými a otevřenými společenstvím, můžeme působit dojmem, že jsme "nejlepší ve třídě", a držet si druhé v odstupu; místo abychom se snažili kráčet s ostatními, vystavujeme na odiv svůj "průkaz věřícího". "Jsem věřící." "Jsem katolík." "Patřím k tomuto sdružení, k jinému...". A ostatní chudáci ne. A to je hřích! Je hříchem vy-

stavovat na odiv "průkaz věřících", abychom mohli soudit a vylučovat. Vyprošujme si milost překonat pokušení soudit a škatulkovat a kéž nás Bůh ochrání před mentalitou "hnízda", mentalitou žárlivě se střežit v malé skupině těch, kteří se považují za dobré: kněz se svými věrnými následovníky, pastorační pracovníci uzavření mezi sebou, aby nikdo nevnikl, hnutí, sdružení uzavřené ve svém vlastním specifickém charismatu atd. Uzavření. To vše vede k riziku, že se křesťanské komunity stanou místem oddělenosti, a nikoliv společenství. Duch Svatý nechce uzavřenost, ale otevřenost a vstřícnost společenství, kde je místo pro každého. A v evangeliu je pak Ježíšova výzva: Místo abychom soudili všechno a všechny, dávejme pozor sami na sebe! Ve skutečnosti hrozí, že budeme vůči druhým neoblomní a vůči sobě shovívaví. A Ježíš nás nabádá, abychom se nesmířili se zlem, a to údernými obrazy: "Je-li ve vás něco příčinou pohoršení, vyřízněte to!". (srov. v. 43-48). Pokud vám něco ubližuje, vyřízněte to! Neříká: "Pokud je něco příčinou pohoršení, zastavte se, přemýšlejte o tom, trochu se polepšete." Ne. "Řezat! Hned!" Ježíš je v tomto ra-

dikální, náročný, ale pro naše dobro, jako dobrý lékař. Každý řez, každé prořezávání má vést k lepšímu růstu a přinášet ovoce v lásce. Ptejme se tedy sami sebe: Co je ve mně v rozporu s evangeliem? Co konkrétně chce Ježíš, abych ze svého života odstranil?

Modleme se k Neposkvrněné Panně Marii, aby nám pomohla být vstřícnými vůči druhým a bdělí vůči sobě.

Papež František

Zdroj: Vatican News, česká sekce

PRÁZDNINOVÁ NÁMOŘNICKÁ UNIVERZITA

Poslední prázdninový týden ožila fara v Břestě a táborníci se pomalu začali připravovat na školní režim. Naši „studenti“ prošli hned první den přijímacími zkouškami, a protože se všichni snažili, byli přijati na námořnickou univerzitu. Odpoledne je čekala slavnostní imatrikulace jako na vysoké škole, se slavnost-

ním slibem i hostinou. Tým vedoucích v talárech i se žezlem vyslechl slib všech malých námořníků. Odpoledne si jednotlivé týmy nakreslily vlajku, aby mohly vyplout.

Hned druhý den bylo vody dost, nejen v Živé vodě, kde byla voda pod námi, vedle nás i nad námi, ale také na Velehradě, kde jsme trošičku zmokli 😊. V bazilice sloužil mši svatou Otec Stanislav a modlili jsme se při ní za našeho otce arcibiskupa Jana Graubnera. Připojili jsme se tak k dárku modliteb na velikou svíčku, kterou mu v sobotu předaly rodiny na Arcidiecézní pouti rodin na závěr prázdnin. Naše modlitby na ní byly také započítány.

Ve středu jsme stihli velké množství aktivit. Při ranní mši svaté nám pan farář vyprávěl o ztroskotání apoštola Pavla na Maltě i o tom, co se stalo, když se sušili u ohně. Potom naši studenti vyplňovali pracovní listy, skládali mapy, zpívali, vyráběli, ma-

lovali atd. Po obědě je čekala výprava na Rajčudu a odpolední svačinku si sami opekli na ohni. Předposlední den jsme se opět vypravili na výlet. Tentokrát naším cílem byla Kroměříž. Děti se na výtvarném workshopu s názvem „Kontinenty“ dozvěděly, kdo kde bydlí a na pracovní list si zakreslily všechny světadíly i moře. Po obědě jsme zamířili do zrcadlového bludiště. Trochu jsme bloudili společně i každý sám a také jsme se dívali do různých kaleidoskopů i pokroucených zrcadel.

Na poslední den za námi přijel zkušební komisař Otec Jiří Putala, který po mši svaté a závěrečných testech prozkoušel všechny plavčíky i námořníky a musel uznat, že byli šikovní a že za těch pár let, kdy je neviděl, všichni povyrostli. Ale pozor, skoro všechny poznal! Vlastně jsme tak vyzkoušeli i jeho 😊. A radost

z návštěvy byla veliká. Všichni účastníci zdárně propluli zkouškami a prošli námořnickou univerzitou a získali diplom i věcné ceny, které jim ve škole určitě dobře poslouží.

Celým týdnem nás také provázel příběh čtyř malých námořníků, se kterými jsme díky mapě nalezené ve staré láhvi, objevovali zátoky a zálivy moře. Postupným řešením kvízů, bludišť či osmisměrek, jsme se dostali až k cíli.

**kapitánka Markéta,
admirál O. Stanislav,
kormidelník Peťa
a posádka vedoucích námořníků**

NÁBOŽENSTVÍ

V letošním školním roce jsme s nejmenšími zahájili výuku náboženství v Břestě moc hezky. První hodiny děti vzpomínaly na prázdniny i námořnickou univerzitu. Podařilo se jim také poskládat puzzle "Proti proudu", kdy většina rybiček plavala špatným směrem přímo do sítě. Jen jedna rybka si všimla nebezpečí a vydala se opačným směrem proti všem. Někdy si děti ve třídě mezi nevěřícími spolužáky mohou také připadat, že "plavou" proti proudu, ale nejsou samy, protože na

cestě víry je s námi vždycky Pán Ježíš. V září jsme si připomněli krásné výročí naší kněžny svaté Ludmily, babičky svatého Václava. Děti měly za úkol poskládat maxi puzzle, na kterém byla tato světice vyobrazena se svými atributy: šátkem, kterým byla uškrncena a kostelem svatého Klimenta, který nechala postavit. V hodinách pracujeme s pracovními listy, které si děti ukládají do složky, za splněné úkoly sbírají samolepky a razítka. V říjnu jsme se zaměřili i na Pannu Marii a často se spolu modlíme Zdravas Maria. Každý si na naši nebeskou maminku může vzpomenout i doma a do mozaiky za modlitby postupně smí vybarvovat jednotlivá "sklíčka" na vitráži Panny Marie růžencové, jejíž svátek jsme si 7. října připomněli.

Těším se, že na konci měsíce budou obrázky krásně barevné.

Mám radost, že se můžeme s dětmi ve škole scházet, povídat si o víře a poznávat biblické příběhy. Budu vděčná, když na ně i na jejich rodiny budete pamatovat v modlitbách.

Markéta Matlochová

POTÁBOROVÉ SETKÁNÍ

V pátek 15. října v 15 hodin jsme se potkali na faře v Břestě s dětmi, které se na konci prázdnin účastnily prázdninové univerzity. Tentokrát s sebou mohli přivést i kamarády, a ti mezi námořníky brzy zapadli. Během odpoledne jsme si zahráli různé hry, vydali se na zpívaný růženec a při něm jsme se

zamýšleli nad bolestnými tajemstvími. Cestou zpět jsme se zastavili na Rajčudě, protože bylo hezké počasí a pís-koviště, trampolína či průlezky lákaly nejen děti, ale i vedoucí. Po návratu a svá-čince jsme si s Kristýnkou vyrobili origi-nální origami ve tvaru srdíčka - to nám bu-e připomínat Boží lásku k lidem, lás-ku Pána Ježíše až na smrt na kříži i lás-ku Panny Marie, která svého syna stále doprovázela a byla mu nablízku.

O půl šesté začínala dětská mše svatá, kterou na klávesy doprovázel pan Uhlíř. Otec Stanislav nám v kázání vyprávěl o klukovi, kterému jednou z kapsy vypadl růženec. Když to uviděl jeho kamarád, vyptával se, proč nosí po kapsách ty div-né korálky. Pohotově mu odpověděl, že je to kulomet na ďábla. Každá kulička = jeden zásah na útok zlého. Všichni jsme byli povzbuzeni k časté modlitbě růžen-ce, především teď v říjnu. Školáci se ta-ké zapojili do čtení i přimluv.

Na konci mše svaté pan farář pochválil všechny hodné děti i ministranty a měl radost, že se jich u oltáře sešlo tolik. Večer už nás na faře čekal jeden z po-sledních úkolů. Protože tam mnozí ne-měli maminky, museli si večeri připravit sami, a ti, kdo tam maminku měli, dostali za úkol připravit večeri také jí. Zadání od Kristýnky znělo jasně: oblo-žený chlebíček s veselým obličejem.

Musím říct, že dětem se jejich večere náramně vydařila a každý si svůj chle-bíček nazdobil tím, co má rád.

Když všichni dojedli, promítli jsme si prezentaci z našeho tábora a zavzpomínali na společně prožité chvíle i spoustu zážitků. Během celého odpo-ledne děti sbíraly indicie k pokladu pro námořníky, který byl ukrytý v truhličce. Světýlka lampiček děti zavedly do tem-ného koutu zahrady, kde nebylo vidět na krok, a tak všichni opatrně nakračo-

vali a hledali, až se najednou ozvalo: Mám! Všichni se seběhli u Štěpánka, který z výklenku vytáhl tu správnou truhličku. Vrátili jsme se na faru a poklad si rozdělili. To už na děti čekaly maminky a všichni jsme se po vydařeném odpoledni rozloučili.

Moc děkuji všem vedoucím za přípravu programu a maminkám za buchtu i pomoc s úklidem.

Markéta Matlochová

PŘÍMÁ SOCIÁLNÍ VÝPOMOC

Tříkrálová sbírka kvůli vládním opatřením a různým omezením se v letošním roce, jak si jistě pamatujete, uskutečnila „netradičně“ a i přesto se vybralo v obcích Břest, Chropyně, Kyselovice, Plešovec, Záříčí a Žalkovice celkem 121.486 Kč. Zpět do těchto obcí nám bylo přiděleno 50.000 Kč k rozdělení na přímou sociální výpomoc. Ve spolupráci se zástupci z každé obce jsme vytipovali potřebné spoluobčany a ty navrhli na sociální výpomoc. Každý návrh projde sociálním šetřením, které dělá pracovníce Charity a na základě šetření se provede schválení a realizace. Tento rok byla část financí opět poskytnuta na potravinovou pomoc pro lidi, kteří jsou

v nouzi a pro tuto pomoc si zajdou na MěÚ v Chropyni (sociální úsek). Jeden z příspěvků byl navržen pro matku samoživitelku na pořízení lednice a mikrovlnky. Základní potřeby pro děti (oděv, obuv), školní potřeby aj. by měly vypomoci v dalších rodinách, ať už úplných či neúplných. Vybírali jsme podle nejlepšího svědomí a vědomí a věříme, že jim tato pomoc, tak jak v minulosti jiným, pomůže v jejich tíživé situaci. Z minulých let mám zpětnou vazbu od klientů a jsou moc rádi za pomoc a jsou vděční. Od všech velké DÍKY!

Pro letošní rok máme rozděleno, ale do budoucna bychom byli rádi, když budete potřebovat pomoci nebo budete o někom vědět, kdo pomoc potřebuje, obraťte se v Břestě na pana S. Hanáka, v Kyselovicích na paní Cihlá-

řovou, v Žalkovicích na pana Tereška a za Chropyni, Plešovec a Zářičí na mě. Rádi vám budeme nápomocni.

Jestli však chcete zůstat v úplné anonymitě anebo pokud by někdo z vás věděl o někom ve svém okolí, že se ocitl v tíživé situaci ať finanční, sociální či jiné, je možné obrátit se přímo na Charitu v Kroměříži na sociální poradnu:

Bc. Jana Pospíšilová
vedoucí sociální poradny
(tel.: 733 755 847) nebo

Mgr. Martina Janečková
pracovnice pro Chropyni a okolí
(tel.: 734 879 747),

Poradna má kancelář přímo v Chropyni v bývalé ZŠ na nám. Svobody č. p. 40.

Marta Boubelíková

SOCIÁLNÍ PORADNA

Poskytuje prostřednictvím základního a odborného sociálního poradenství informace, doporučení, nápomoc a podporu lidem v běžné či obtížné životní situaci pohybujících se na území Kroměřížska. Sociální poradna je registrovaná sociální služba, jedna z devíti služeb Charity Kroměříž. Naším posláním je prostřednictvím základního a odborného sociálního poradenství poskytnout informace, pomoc a podporu lidem v obtížné životní situaci, kterou nejsou schopni sami zvládnout, v běžných životních situacích, ve kterých lidem chybí dostatek informací.

Sociální poradna poskytuje v rámci znalostí a dovedností pracovníků informace o právech a povinnostech občanů vyplývajících ze zákonů. Zároveň je nápomocna při řešení problémů jednotlivců tak, aby převzali zodpovědnost za své jednání a rozhodování.

Sociální poradna je založena na těchto principech

- bezplatnost
- diskrétnost a důvěrnost
- individuální přístup
- podpora a spoluúčast
- svoboda a zodpovědnost

Více na <https://www.kromeriz.charita.cz/sluzby/socialni-poradna/>

MODLITBA PRO ZEMŘELÉ

Blíží se „dušičkové období“, kdy obzvláště pamatujeme na naše zesnulé. Příležitost k získání plnomocných odpuštěk pro duše v očistci bude (jako každý rok) od 1. do 8. listopadu.

Pro ty, kdo by neměli možnost získat odpuštění v tyto dny, platí možnost získat je v předcházejícím týdnu, tedy již od 25. října.

Obvyklé podmínky pro získání odpuštěk:

- 1) přijmout sv. smíření + nemít sebe-menší zalíbení v hříchu, ani v lehkém!
- 2) Sv. přijímání
- 3) Modlitba na úmysl sv. Otce

Kromě tří obvyklých podmínek je čtvrtou podmínkou návštěva hřbitova a zde modlitba za zemřelé.

Schází-li některá z podmínek, jedná se o odpuštění částečné. Zpověď nemusí být nutně přímo v den, kdy chceme odpuštění získat, stačí ji přijmout v několikadenním rozmezí.

KDYŽ SE MODLÍME RŮŽENEC, JE TO JAKO BY...

Když se modlíme růženec, je to jako by nás Maria vzala za ruku a řekla nám: „Pojď se mnou a podívej se, co pro tebe Ježíš udělal.“ Potom kráčíme s ní a ona nám umožní dívat se jejíma očima na to, co vidí, a zažít to, co zažila ona.

Tak například můžeme být duchovně přítomni Ježíšovu narození. Můžeme sledovat, jak Josef a Maria střídavě chovají v náručí svého božského Syna. A zatímco rozjímáme o tomto výjevu, Maria se na nás podívá a řekne: „Taky by sis ho chtěl pochovat?“ A my potom berete do náručí Ježíše, Boha vesmíru, a chováme ho. Takhle se modlí růženec!

Maria nás vždycky povede k Ježíši; vzpomeňte si, že její poslední slova zaznamenaná v Písmu, zněla: „Udělejte, cokoli vám Ježíš nařídí“ (srov. Jan 2,5). Výborná rada, pokud chcete zrát a růst.

převzato z knihy

Larry Richards: Bud' mužem!

redakčně kráceno

www.pastorace.cz

Jak se modlíme říženeč?

Věřím v Boha,
Ote všemohoucího,
Stvořitele nebe i země.

I v Ježíše Krista,
Syna jeho jediného,
Pána našeho;

jenž se počal z Ducha svatého,
narodil se z Marie Panny,
trpěl pod Pontiem Pilátem,
ukřižován umřel i pohřben jest;

sestupil do pekla,
třetlho dne vstal z mrtvých;
vstoupil na nebesa,
sedí po pravici Boha,
Ote všemohoucího,
odtud přijde soudit
živé i mrtvé.

Věřím v Ducha svatého,
svatou církev obecnou,
společenství svatých,
odpuštění hříchů,
vzkříšení těla
a život věčný.
Amen.

www.deft.vira.cz

